

της' κατ' άλλους προσεκάλεσε μάλιστα αὐτὴν νὰ λάβῃ μετ' αὐτοῦ τὸ τέιον. Πιθανῶς ἀμφοτέρω ταῦτα εἰσὶν ἀληθῆ, ἀλλὰ τὸ μυθιστόρημα δ' ἐφάνη εἰς τὸ κοινὸν διὰ τοιοῦτου τρόπου ἦν ὁ Ἐφημέριος τοῦ Βακεφιέλου.

Ἀλλὰ πρὶν ἢ δημοσιευθῇ ὁ Ἐφημέριος τοῦ Βακεφιέλου ἐπῆλθεν ἡ μεγίστη κρίσις εἰς τὸν φιλολογικὸν βίον τοῦ Γόλσμιθ. Κατὰ τὴν ἐβδομάδα τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἔτους 1764 ἐδημοσιεύθη τὸ ποίημα, δ' ἔφερεν ἐπιγραφὴν ὁ Περηγητής. Τοῦτο ἦν τὸ πρῶτον ἔργον δ' ἐδημοσίευσεν ἐπ' ὀνόματί του, καὶ διὰ τοῦ ποιήματος τούτου κατετάχθη αὐθόρῃ εἰς τὴν τάξιν τῶν κλασσικῶν συγγραφέων τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης. Οἱ ἀρμυδιώτεροι τῶν κριτικῶν ἐκήρυξαν ὅτι μετὰ τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς Dunciade τοῦ Πῶπ οὐδὲν ποίημα ἐδημοσιεύθη ἀνώτερον τοῦ Περηγητοῦ.

ὑπό τινα ἔποψιν, ὁ Περηγητής τοῦ Γόλσμιθ διαφέρει πασῶν τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συγγραφέων. Γενικῶς εἰπεῖν, τὸ διάγραμμα τῶν ἦν ἐλαττωματικόν, ἡ δὲ ἐκτέλεσις ἐπιτυχής, ἐνῶ ἐν τῷ Περηγητῇ ἡ ἐκτέλεσις, εἰ καὶ δὲν στερεῖται ἀξίας, ὑπολείπεται ὅμως πολὺ τοῦ διαγράμματος. Οὐδὲν φιλοσοφικὸν ποίημα ἀρχαῖον ἢ νέον ἔχει τόσῳ ὑψηλὸν καὶ συνάμα ἀπλοῦν τὸ διάγραμμα. Ἀγγλος τις περιηγητής, καθήμενος ἐπὶ ἐνὸς βράχου τῶν Ἄλπεων, παρὰ τὸ σημεῖον παρ' ᾧ ἐφάπτονται τρεῖς μεγάλαι ἐπαρχίαι, ἐφορᾷ τὸ ἄπειρον πανόραμα τὸ ὑπὸ τοὺς πόδας του ἐκτυλισσόμενον, εἶτα διαγράφει ἅπαντα τὰ βήματα τῆς μακρᾶς περιηγήσεώς του, ἀνακαλεῖ τὴν ποικιλίαν τῶν χωρίων, τῶν κλιμάτων, τῶν κυβερνήσεων, τῶν θρησκειῶν καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ παρατηρηθεῖσων ἐθνικοτήτων, — ὅπως καταλήξῃ εἰς τὸ ἀληθές εἶτε ψευδές τοῦτο συμπέρασμα, ὅτι ἡ εὐδαιμονία ἡμῶν ὀλίγον ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῶν πολιτικῶν θεσμῶν, πλεῖστον δὲ ἀπὸ τοῦ ἰδιαιτέρου ἡμῶν χαρακτῆρος καὶ τῆς μετριότητος τῶν ἡμετέρων ἐπιθυμιῶν.

Ἐνῶ ἡ τετάρτη ἐκδοσις τοῦ Περηγητοῦ ἔκειτο ἐπὶ τῶν γραφείων καὶ ἐξετίθετο εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα, ἐδημοσιεύθη καὶ ὁ Ἐφημέριος τοῦ Βακεφιέλου, ὅστις ἔτυχε ταχέως μεγίστης δημοτικότητος, ἦν καὶ ἐτήρησε μέχρις ἡμῶν, καὶ ἴσως θὰ τηρήσῃ αὐτὴν ἐφ' ὅσον ὑπάρξει καὶ ἡ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ὁ μῦθος εἶναι ἴσως διεσκευασμένος ὅσον δύναται κάκιστα. Ἀπ' αὐτοῦ ἐλλείπει οὐχὶ μόνον ἡ πιθανότης ἥτις ἀναγκαίως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς πᾶσαν ἱστορίαν βασιζομένην ἐπὶ τῶν ἀγγλικῶν ἡθῶν, ἀλλὰ προσέτι καὶ

αὐτὴ ἡ σύστασις ἦν δικαιούται τις ν' ἀπαιτῇ εἰς τὴν παραδοξοτάτην τῶν μυθοποιῶν, ἐνθα παρίστανται μάγισσαι, γίγαντες καὶ νύμφαι. Ἀλλὰ τὰ πρῶτα κεφάλαια τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Βακεφιέλου ἔχουσι τὸ γλυκὺ τῆς ποιμενικῆς ποιήσεως καὶ συνάμα τὴν δηκτικὴν τῆς κωμωδίας ζωηρότητα. Ὁ Μωῦσῆς καὶ αἱ διόπτραι του, ὁ ἐφημέριος καὶ ἡ μονογαμία του, ὁ ἀπαταιὼν καὶ ἡ κοσμογονία του, ὁ ἵπποκόμος ἀποδεικνύων, διὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅτι « αἱ ἀναφοραὶ εἰσὶν ἀναφορικαί » ἡ Ὀλιβία προπαρασκευαζομένη εἰς τὸ νὰ προσηλυτῇ φαυλόβιον τινα ἐραστὴν διὰ τῆς μελέτης τῆς μεταξὺ Ῥοβινσώων καὶ Παρασκευῆς συζητήσεως, αἱ μεγάλας δεσποίνας νομίζουσαι ἑαυτάς γυναικας μετὰ τῶν σκανδαλωδῶν κακολογιῶν τῶν ἐπὶ τῶν ἐρώτων τοῦ σίρ Τόμκινς καὶ τῶν στίχων τοῦ δόκτορος Βουρδῶχ, καὶ τέλος ὁ κ. Βούρχελ μετὰ τὴν λέξιν fudge, ἦν μεταχειρίζεται ὡς ἐπιδόξ, ἡγεῖραν ἀθῶων γέλωτα εἰς πλείστους ἀναγνώστας ὅσον οὐδέποτε ἡγεῖραν τόσαι ὀλίγαι τὸν ἀριθμὸν σελίδες. Τὸ τελευταῖον ὅμως τοῦ μυθιστορήματος μέρος εἶναι πολὺ τοῦ πρώτου κατώτερον. Καθ' ὅσον προσεγγίζομεν τὴν καταστροφὴν, τὸ ἀπίθανον διπλασιάζεται, καὶ αἱ κωμικαὶ λαμπρόνες ἀπαστράπτουσι σπανιώτερον. (Ἔπεται συνέχεια).

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΠΑΡΑΛΟΣΙΣ

ὑπὸ Α. Λυμᾶ.

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ Ῥεύσεως, ῥέων ἐντὸς κοίτης ἐξήκοντα πόδας βαθείας, μεταξὺ βράχων ὀξυκορῶν, διέκοπτε πᾶσαν συγκοινωνίαν μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς κοιλάδος Cornara καὶ τῶν τῆς κοιλάδος Goschenen δηλαδὴ μεταξὺ τῶν Γριζῶνων καὶ τῆς τοπαρχίας Ἰρης. Ἡ δὲ συνεχὴς αὕτη διακοπὴ τῆς συγκοινωνίας ἐπροξένει μεγάλην βλάβην εἰς τὰς δύο ὁμόρους τοπαρχίας, καὶ διὰ τοῦτο συνήθροισαν τοὺς καλλιτέρους αὐτῶν ἀρχιτέκτονας, καὶ διὰ κοινῶν ἐξόδων ἐκτίσθησαν πολλὰι γέφυραι ἀπὸ τῆς μιᾶς ὀχθῆς εἰς τὴν ἄλλην, ἀλλ' ὅχι τόσον στερεαί, ὥστε νὰ ἀνθίστανται εἰς τὴν αὕξησιν καὶ ὀρμὴν τῶν ὑδάτων, ἢ εἰς τὴν πτώσιν τῶν χιονοστοιβάδων. Τελευταία τις τοιαύτη ἀπόπειρα ἐγένετο περὶ τὸ τέλος τοῦ

τὰς αἰῶνας, ὅτε ὁ χειμὼν σχεδὸν εἶχε παρέλθει καὶ πάντες ἠλπίζον ὅτι τὴν φορὰν ταύτην ἡ γέφυρα ἤθελεν ἀνθέξει εἰς ὅλας τῆς προσβολάς, ὅτε προῖταν τινὰ ἀνήγγειλαν εἰς τὸν δήμαρχον τῆς Goschenen ὅτι ἡ διάβασις ἐκ νέου ἐφράχθη.

— ὦ! λοιπὸν μόνος ὁ διάβολος, ἀνέκραξεν ὁ δήμαρχος, θὰ δυνήθῃ νὰ μᾶς κτίσῃ μίαν γέφυραν στερεάν.

Ἀκόμῃ δὲν εἶχε τελειώσῃ τὰς λέξεις ταύτας, ὅτε ὑπηρετὴς τις ἀνήγγειλε τὴν ἔλυσιν ξένου.

— Εἴσαξέ τον, εἶπεν ὁ δήμαρχος.

Ὁ ὑπηρετὴς ἀπεσφύρη καὶ ἀφῆκε νὰ διέλθῃ ἄνθρωπός τις τριακονταπέντε ἕως τριακονταεὶς ἐτῶν, ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν Γερμανικὸν τρόπον, φέρων περισκελίδας στενὰς χρώματος πορφυροῦ, ἐπάνω φόριον μέλαν ἐσχισμένον εἰς τὰς κλειδώσεις τῶν βραχίωνων, ὧν αἱ σχισμᾶδες ἄφινον νὰ διαφαίνηται τὸ ἐνδοθεν πυρόχρουν ὕψασμα. Τὴν κεφαλὴν του ἐκάλυπτε μέλαν σκιᾶδιον, εἰς τὸ ὁποῖον μέγα ἐρυθροῦν πετὲρ ἐδίδε διὰ τῶν κυματισμῶν του χάριν ὅλως ἰδιαιτέρην. Τὰ ὑποδήματά του ἀντιβαίνοντα εἰς τὸν συρμόν, εἶχον περίξ ἄκραν τινα ἐξέχουσιν, ὥς τὰ ἔκαμνον ἐκατὸν ἔτη μετέπειτα κατὰ τὸ μέσον τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ IB'. καὶ μέγα πληκτρον, ὥς τὸ τοῦ πεταينوῦ, τὸ ὁποῖον προσεκολλᾶτο προδήλως ἐπὶ τοῦ ποδός του καὶ ἐφαίνεται προωρισμένον νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὥς περνιστήρ ὅταν εἶχε διάθεσιν νὰ ἱππεύσῃ.

Μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφροσύνας, ὁ δήμαρχος ἐκάθησεν εἰς καθέδραν τινὰ καὶ ὁ διάβολος (διότι θὰ ἐνόησαν οἱ ἀναγνώσται μᾶς ὅτι ὁ εἰσελθὼν ξένος ἦτον ὁ διάβολος) εἰς μίαν ἄλλην. Ὁ δήμαρχος ἔθεσε τοὺς πόδας του ἐπὶ τῶν ξυλοστάτων τοῦ πυρὸς τῆς ἐστίας καὶ ὁ διάβολος πρὸς μεγάλην ἐκπληξιν τοῦ δημάρχου ἔθεσε τοὺς ἰδικούς του ἐν ἀπλότητι ἐπὶ τῆς ἀνθρακίᾳς.

— Καὶ λοιπὸν, φίλε μου, εἶπεν ὁ Σατανᾶς, ἔχεις ἀνάγκην ἐμοῦ;

— Ἀνάγκην σου! δὲν καταλαμβάνω τί θέλεις νὰ εἴπῃς.

— Πῶς; πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ εἶπες, ὅτι ἡ βοήθειά μου, θὰ σοὶ ἦναι ἀναγκαία.

— Μπᾶ! Μήπως εἶσαι . . .

— Ὁ διάβολος, φίλε μου.

— Ἄ! καλῶς ἤλθες. Ὁμολογῶ πραγματικῶς ὅτι ἡ βοήθειά σου δὲν θὰ μᾶς ᾔτο ἀνωφελής.

— Διὰ τὴν κατηραμένην αὐτὴν γέφυραν; Σὰς εἶναι λοιπὸν πολὺ ἀναγκαία;

— Δὲν δυνάμεθα νὰ διαβῶμεν. Καὶ ἂν θέλῃς

νὰ ἦσαι καλὸς διάβολος, πρέπει νὰ μᾶς κτίσῃ μίαν στερεάν!

— Αὐτὸ ἤλθον νὰ σοὶ προτείνω.

— Καλά! τὴν ἀρχὴν νὰ συμφωνήσωμεν περὶ . .

Ὁ δήμαρχος ἐδίστασε.

— Περὶ τῆς τιμῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ διάβολος, θεωρῶν τὸν δήμαρχον μὲ ἀπερίγραφτον ἔκφρασιν βλοσυρότητος.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ δήμαρχος αἰσθανόμενος ὅτι εἰς τὸ μέρος τοῦτο ἐσυγχίζετο ἡ ὑπόθεσις.

— ὦ! ὡς πρὸς τοῦτο ἐξηκολούθησεν ὁ Σατανᾶς ταλαντεύμενος ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν τῆς ἑδρας του, καὶ καθαρῶς τοὺς ὀνυχὰς του μὲ τὸ μαχαίριδιον τοῦ δημάρχου — ὡς πρὸς τοῦτο θὰ φανῶ συγκαταβατικός.

— Τοῦτο μοὶ εἶναι ἀρκετὸν, εἶπεν ὁ δήμαρχος ἡ τελευταία γέφυρα μᾶς ἐκόστισε 60 ἡμιλίτρια (1) χρυσοῦ. Διπλασιάζομεν τὸ ποσὸν διὰ τὴν νέαν γέφυραν, ἀλλὰ πλέον τούτου δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν.

— Ἐ! καὶ τί ἀνάγκην ἔχω ἐγὼ τοῦ χρυσοῦ; ἐπανελάβεν ὁ Σατανᾶς. Ἐγὼ κάμνω χρυσὸν ὅποταν θέλω. Ἰδοὺ!

Καὶ λαμβάνων ἄνθρακα πεπυρακτωμένον ἐκ τοῦ μέσου τοῦ πυρὸς, ὥς νὰ ἐλάμβανεν ἀμύγδαλον σακχαρωμένον ἐκ τίνος σακχαροθήκης,

— Ἐκτείνον τὴν χειρὰ σου, εἶπεν εἰς τὸν δήμαρχον.

Ὁ δήμαρχος ἐδίσταξε.

— Μὴ φοβῆσαι, ἐξηκολούθησεν ὁ Σατανᾶς, καὶ ἐνέθεσε μεταξὺ τῶν δακτύλων τοῦ δημάρχου τεμάχιον ἐκ τοῦ καθαρωτέρου χρυσοῦ, τόσον ψυχρὸν, ὥς νὰ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ χρυσωρυχείου.

Ὁ δήμαρχος τὸ ἔστρεψε μεταξὺ τῶν δακτύλων του καὶ ἠθέλησε νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Σατανᾶν.

— Ὁχι, ὄχι, κράτησέ το, εἶπεν ὁ Σατανᾶς ἐπιθέτων μὲ ὕψος υπερήφανον τὸν ἕνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἄλλου, εἶναι μικρὸν δῶρον πρὸς ἐνθύμησιν.

— Ἐννοῶ, εἶπεν ὁ δήμαρχος φυλάττων τὸν χρυσὸν ἐν τῷ θηλακίῳ του, ἐπειδὴ δὲν θέλεις νὰ πληρωθῇ μὲ χρυσόν, διότι ὅποταν θέλῃς κατασκευάζεις ἐξ αὐτοῦ, πρέπει νὰ σὲ πληρώσωμεν μὲ ἄλλο νόμισμα. Ἀλλ' ἀγνοῶ ποῖον θὰ σοὶ ἦναι εὐάρεστον, καὶ διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ εἴπῃς ὁ ἴδιος.

(1) Τὸ ἡμιλίτριον ἔχει 8 οὔγγιας.

Μετὰ μίαν στιγμήν σκέψεως.

— Θέλω, εἶπεν ὁ Σατανᾶς, νὰ ἀνήκη εἰς ἐμέ ἡ ψυχὴ τοῦ πρώτου ατόμου, ὅπερ διέβη τὴν γέφυραν.

Ἔστω, εἶπεν ὁ δήμαρχος.

— Ἄς συντάξωμεν τὸ συμβόλαιον, εἶπεν ὁ Σατανᾶς.

— Ὑπαγόρευσον σὺ αὐτός.

Ὁ δήμαρχος ἔλαβε γραφίδα, μελάνην καὶ χάρτην καὶ ἠτοιμάσθη νὰ γράψῃ.

Μετὰ πέντε λεπτά, συμβόλαιον καθ' ὅλους τοὺς τύπους συντεταγμένον ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ διὰ τοῦ κυρίου αὐτοῦ ὀνόματος, καὶ ὑπὸ τοῦ δημάρχου, ὡς δημάρχου τῶν κατοίκων τῆς κοιλάδος Goschenen. Διὰ τοῦ συμβολαίου τούτου ὑπεχρεοῦτο ὁ μὲν διάβολος νὰ κτίσῃ διαρκούσης τῆς νυκτὸς γέφυραν τόσον στερεάν, ὥστε νὰ διατηρηθῇ πεντακόσια ἔτη, ὁ δὲ δήμαρχος νὰ παραδώσῃ ὡς ἀντὶ πληρωμῆς τῆς γεφύρας ταύτης τὴν ψυχὴν τοῦ πρώτου ατόμου, ὅπερ ἡ τύχη ἢ ἡ χρεία ἠνάγκαζε νὰ διέλθῃ τὸν ῥεύσιν ἐπὶ τῆς διαβολικῆς γεφύρας, ἣν ὁ Σατανᾶς ὥφειλε νὰ κτίσῃ.

Πραγματικῶς τὴν ἐπαύριον ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου ἡ γέφυρα ἦτο ἐκτισμένη. Ὁ δήμαρχος ἐφάνη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Goschenen, διότι ἤρχετο νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὁ διάβολος ἐξετέλεσε τὴν ὑποσχесίν του. Εἶδε τὴν γέφυραν καὶ τὴν εὔρεν ἀρκετὰ καλὴν, ἐπὶ δὲ τῆς ἀπέναντι ἄκρας ἐκείνης δι' ἧς ἤρχετο, εἶδε τὸν Σατανᾶν καθήμενον ἐπὶ τινος πέτρας καὶ περιμένοντα τὸν μισθὸν τῆς νυκτερινῆς αὐτοῦ ἐργασίας.

— Βλέπεις, εἶπεν ὁ Σατανᾶς εἰς τὸν δήμαρχον ἅμα ἔφθασεν, ὅτι κρατῶ τὸν λόγον μου.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀπεκρίθη ὁ δήμαρχος.

— Πῶς, φύλτατε Κούρτιε, ἐπανέλαβεν ὁ Σατανᾶς ἐκστατικὸς, σκοπεύεις νὰ θυσιασθῇς διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ὑπηκόων σου;

— Ὅχι μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ δήμαρχος καταθέτων ἐπὶ τῆς εἰσόδου τῆς γεφύρας σάκκον ὃν ἔφερεν ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ τοῦ ὁποίου ἤρχισε νὰ λύῃ τὰς ταινίας.

— Δὲν σὲ ἐννοῶ ποσῶς, εἶπεν ὁ διάβολος, προσπαθῶν νὰ μαντεύσῃ τί ἔμελλε νὰ συμβῇ.

— Πρρρρρρρρ! εἶπεν ὁ δήμαρχος.

Καὶ εὐθὺς κύων τις ἔχων δεδεμένον τιγάνιον εἰς τὴν οὐρὰν ἐξῆλθε κατατεθορυβημένος τοῦ σάκκου, καὶ διελθὼν τὴν γέφυραν, ἐκάθησε γαυγίζων παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Σατανᾶ.

— Ἔ, τῷ εἶπεν ὁ δήμαρχος, τρέξον φίλτατε διάβολε, νὰ πιάσῃς τὴν ψυχὴν ἧτις διέφυγε τοὺς ὄνυχάς σου.

Ὁ Σατανᾶς ἐγένετο μανιώδης, ἤλπιζε νὰ λάβῃ ψυχὴν ἀνθρώπου, καὶ ἠναγκάσθη νὰ εὐχαριστηθῇ μὲ ψυχὴν κυνός. Ἠδύνατο νὰ ἐκδικηθῇ ἂν ἡ γέφυρα δὲν ἦτο τελειωμένη, ἀλλὰ δυστυχῶς δι' αὐτὸν τὴν εἶχεν ἤδη τελειώσει. Ἐπειδὴ ὅμως ἦτο καλῆς ἀνατροφῆς, ἐπροσποίηθη ὅτι εὔρε τὸ παιγνίδιον νοστιμώτατον καὶ ἤρχισε νὰ γελάῃ ἐνόσω ὁ δήμαρχος ἦτο παρών. Ἀλλὰ μόλις ὁ δήμαρχος τῷ ἔστρεψε τὰ νῶτα, ἤρχισε νὰ μεταχειρίζεται πόδας καὶ χεῖρας διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν γέφυραν ἣν εἶχε κτίσει· ἀλλὰ τὴν εἶχε κατασκευάσει τόσον στερεάν, ὥστε ἐχάλασε καὶ ἐπλήρωσε τοὺς ὄνυχάς του, πρὶν δυνηθῇ νὰ ἀποσπάσῃ μίαν κἄν πέτραν.

— Ἐσάθην πολλὸ ἀνόητος, εἶπε. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμε τὴν σκέψιν τούτην, ἔθεσε τὰς χεῖρας ἐντὸς τῶν θυλακίων του, καὶ ἠκολούθει τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ, βλέπων δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὡς ἤθελε πράξῃ οδοιπóρος τις γοητευμένος ἀπὸ τὴν ὡραίαν φύσιν.

Δὲν ἐγκατέλειπεν ὅμως τὸ σχέδιον τῆς ἐκδικήσεως. Ἐκεῖνο ὅπερ ἐζήτει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἦτο βράχος τις καταλλήλου σχήματος καὶ βάρους ἵνα δυνηθῇ νὰ τὸν μεταφέρῃ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὅπερ δεσπόζει τῆς κοιλάδος, καὶ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ καταπέσῃ ἐξ ὕψους 500 ποδῶν ἐπὶ τῆς γεφύρας ἣν τῷ ὑπεξέκλειπεν, ὡς εἶπειν, ὁ δήμαρχος τῆς Goschenen. Μετὰ δρόμον τριῶν λευγῶν εὔρε τὸν ζητούμενον βράχον ὡραῖον καὶ μεγάλον, ὡς ἓνα τῶν πύργων τῆς Παναγίας (Notre Dame) τῶν Παρισίων.

Ὁ Σατανᾶς τὸν ἀπέσπασε τῆς γῆς μεθ' ἧς εὐκολίας μικρὸν παιδίον θὰ ἐξεβρίζου βαφανίδα, τὸν ἐφορτώθη ἐπὶ τῶν ὤμων του, καὶ λαμβάνων ἀτραπὸν ὀδηγοῦσαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ἤρχισε τὴν πορείαν του, μορφαίνων διὰ τῆς γλώσσης ὡς σημεῖον χαρᾶς, καὶ ἀναλογιζόμενος τὴν ἀπελπισίαν τοῦ δημάρχου ὅταν θὰ εὑρίσκε τὴν γέφυραν κατεστραμμένην.

Μόλις ἐβάδισε μίαν λεύγαν καὶ ἐνόμισεν ὅτι βλέπει μεγάλην συρροὴν λαοῦ. ἔθεσε τὸν βράχον κατὰ γῆς ἀνεβρίχθη ἐπ' αὐτοῦ, καὶ φθάσας ἐπὶ τῆς κορυφῆς διεκρίνε καθαρώς τὸν λῆθρον τῆς Goschenen μὲ σταυροὺς καὶ σημαίας ἐπὶ κεφαλῆς, ὅστις ἤρχετο νὰ εὐλογῇ τὴν γέφυραν τοῦ Διαβόλου. Ὁ Σατανᾶς εἶδε τότε ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κά-

μη πλέον τίποτε. Κατέβη πλήρης ἀπελπισίας, καὶ ἀπαντήσας καθ' ὁδὸν δυστυχῆ τινα δάμαλιν, ἥτις βεβήκως δὲν ἦτο ἡ αἰτία τῆς ἀποτυχίας του, τὴν ἤρπασεν ἀπὸ τὴν οὐρὰν καὶ τὴν ἐβρίψεν εἰς τὸ βάραθρον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν δῆμαρχον τῆς Goschenen οὐδέποτε ἤκουσε νὰ δμιλῶσι περὶ τοῦ καταχθονίου ἀρχιτέκτονος. Μόνον τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του ἔκαυσε τοὺς δακτύλους του διότι τὸ τεμάχιον τοῦ χρυσοῦ ἐγένινεν ἐκ νέου ἀνθραξ.

Ἡ γέφυρα διετετρήθη 500 ἔτη ὡς τὸ ὑπεσχέθη ὁ διάβολος· νέα γέφυρα κτισθεῖσα πλησίον τῆς παλαιᾶς, ἔκλεψε τὸ ὄνομα τῆς γεφύρας τοῦ Διαβόλου, ἥς τὰ λείψανα φαίνονται εἰσέτι.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Μ. Π. ΛΑΜΠΡΟΣ.

ΦΥΣΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΒΟΡΕΙΟΝ ΣΕΛΑΣ.

«**Κ**ΑΘΕ τόπος ἔχει καὶ τὰ καλά του» εἶναι παλαιὸν ἀπόφθεγμα ἀληθέστατον, διότι τῶντι οὐ μόνον οἱ ἄνθρωποι ποικιλοτρόπως ὠραίζουσι τὰς ἑαυτῶν πατρίδας καὶ κατοικίας, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ φύσις ποῦ μὲν ἐπεδαψίλευσεν ἥλιον φωτοβόλον καὶ ἀνέφελον, γλαυκὸν οὐρανὸν, ποῦ δὲ διὰ τῆς γονιμότητος καὶ εὐφορίας τῆς γῆς ἱκανοποίησε τοὺς κατοίκους δι' ἄλλας στερήσεις.

Τὸ Βόρειον λοιπὸν Σέλας τὸ καὶ Ἀρκτικὴ Αὐγὴ καλούμενον εἶναι μία τῆς φύσεως ἀνταμοιβή, δοθεῖσα εἰς τοὺς τόπους ἐκεῖνους ἰδίως τῆς ἄρκτου, τοὺς ὡς ἐκ τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς των στερουμένους ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ εὐεργετικοῦ αὐτοῦ φωτός (1). Εἶναι δὲ

(1) Οἱ περὶ τὸν ἀρκτικὸν καὶ ἀνταρκτικὸν πόλον τόποι ἔχουσιν ἐξ μῆνας ἀδιαλείπτως ἡμέραν καὶ ἐξ μῆνας νύκτα, τοῦτο δὲ προέρχεται ὡς γνωστὸν ἐκ τῆς ἐτησίαις κινήσεως τοῦ ἡλίου. Ὅταν δηλαδὴ ὁ ἥλιος ἀπομακρυνθῇ τοῦ ἰσημερινοῦ προβαίνων πρὸς τὸν ἀρκτικὸν πόλον, ὁ ἀνταρκτικὸς μένει εἰς τὴν σκιάν ἐπὶ ἐξ μῆνας, καὶ ὅταν πάλιν πρὸς τὸν ἀνταρκτικόν, ὁ ἀρκτικὸς μένει σκοτεινὸς ἐπὶ ἐξ ὡσαύτως μῆνας.

Τὰς μακρὰς δὲ ταύτας νύκτας, τὰς ἄλλως ἀφορητοὺς μεταίχουσιν καὶ, οὕτως εἰπεῖν, συντέμνουσι τὸ λυκαυγές, ὅπερ διαρκεῖ ὡς ἐγγιστα 50 ἡμέρας πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ 50 μετὰ τὴν δύσιν αὐτοῦ, τὸ βόρειον σέλας εἰς τοὺς ἀρκτικούς πρὸ πάντων φαινομέ-

νωτεινὸν μετέωρον ἀναφαινόμενον αἰείποτε μετὰ τὴν δύσιν καὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Παρτηρεῖται δὲ συχνότερον εἰς χώρας μεγάλου γεωγραφικοῦ πλάτους, ὡς φερ' εἰπεῖν εἰς τὴν Νορβηγίαν, Σιβηρίαν καὶ βόρειον Ἀμερικὴν, ἀλλ' οὐχ ἥττον φαίνεται ἐνίοτε καὶ εἰς μεσημβρινωτέρας χώρας τῆς Εὐρώπης.

Πολλοὶ τῶν φυσολόγων διίσχυρίζονται ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο ἦν σπάνιον εἰς τοὺς ἀρχαίους, διότι σπανιώτατα μνημονεύεται εἰς τὰ παλαιὰ συγγράμματα, καὶ οὐδαμοῦ διδεται καθαρὰ περιγραφὴ αὐτοῦ καὶ ἐξήγησις. Ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὰ μετεωρολογικὰ του περιγράφει φαινόμενον παραπλήσιον τούτου, ἀλλὰ τόσο ἀσαφές εἶναι ἡ περιγραφὴ, ὥστε δὲν εἶναι βέβαιον ἂν περὶ τοῦ προκειμένου ἢ ἄλλου μετεωρολογικοῦ φαινομένου πρόκειται. «Φαίνεται δὲ ποτε συνιστάμενα νύκτωρ αἰθρίας οὐσης πολλὰ φάσματα ἐν τῷ οὐρανῷ, οἷον χάσματα τε καὶ βόθουνοι, καὶ αἰματώδη χρώματα. Αἴτιον δὲ καὶ ἐπὶ τούτων τὸ αὐτό. Ἐπεὶ γὰρ φανερός ἐστι συνιστάμενος ὁ ἀήρ ὁ ἄνω, ὥστ' ἐκπυροῦσθαι, καὶ τὴν ἐκπύρωσιν ὅτ' ἐμ τοιαύτην γίνεσθαι, ὥστε φλόγα δοκεῖν κάεσθαι· ὅτ' ἐμ οἷον δαλοὺς φέρεσθαι καὶ ἀστέρας, οὐδὲν ἄτοπον εἰ· χρωματίζεται ὁ αὐτὸς οὗτος ἀήρ συνιστάμενος παντοδαπὰς χροάς· διὰ τε γὰρ πυκνοτέρου διαφαινόμενον ἑλαττον φῶς, καὶ ἀνάκλασιν δεχόμενος ὁ ἀήρ, παντοδαπὰ χρώματα ποιήσει· μάλιστα δὲ φοινικοῦν, ἢ πορφυροῦν, διὰ τὸ ταῦτα μάλιστα ἐκ τοῦ πυρώδους καὶ λευκοῦ φαίνεσθαι μιγνυμένων κατὰ τὰς ἐπιπροσθέσεις

Τὰ δὲ χάσματα, ἀναρρήγνυμένου τοῦ φωτός ἐκ κυανέου καὶ μέλανος, ποιεῖ τι βάθος ἔχειν δοκεῖν. Πολλάκις δ' ἐκ τῶν τοιούτων καὶ δαλοὶ ἐκπίπτουσιν, ὅταν συγκριθῇ μάλλον· συνὸν δέ τι χάσμα δοκεῖ. Ὅλος δ' ἐν τῷ μέλανι τὸ λευκὸν πολλάς ποιεῖ τὰς ποικιλίας· οἷον ἡ φλόξ ἐν τῷ καπνῷ. Ἡμέρας μὲν οὖν ὁ ἥλιος κωλύει, νυκτὸς δ' ἔξω τοῦ φοινικοῦ, τὰ ἄλλα δι' ὁμοιόχρουν οὐ φαίνεται. » (Μετεωρ. Βιβλ. Α'. κεφ. 5).

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς μετεγενεστέρους χρόνους τὸ θέγμα κατὰ τὴν μαρτυρίαν πολλῶν δὲν ἦτο ἐκ τῶν κοινῶν, δι' ὃ καὶ φόβος κατελάμβανε τοὺς ὄρωντας καὶ μεγάλᾳ κακῇ ἐκ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ προοικονίζοντο· πολλοὶ μάλιστα κατὰ τὸν

νον τόπον), ἡ Σελήνη, ἥτις φέγγει ἐπὶ δεκατέσσαρας ἀδιαλείπτως ἡμέρας, καὶ ἡ ἀντανάκλασις τοῦ φωτός ἐπὶ τῶν μεγάλων ὄγκων τοῦ πάγου οἵτινες εἶναι ἀφάρτοι καὶ κύριον προῖον τῶν κατεψιγμένων ζωνῶν.